

tigst muligt fremmet. Jeg tror, at det Lidet, der ved dette Lovforslag er at undersøge eller muligens at forandre, meget let vil kunne ske ved Endringsforslag, der kunne fremkomme fra Medlemmer her i Salen. Jeg for mit Vedkommende agter saaledes at fremkomme med et Endringsforslag, men jeg anser det aldeles ikke fornødent derfor at faae noget Udvalgs nedfat.

Th. Nielsen: Jeg maa dog sige, at jeg, uagtet jeg ifjor var Medlem af det Udvalg, der var nedfat, for min Part savner fuldstændig Klarhed om, hvorvidt dette Lovforslag bør nyde Fremme eller ikke, og i hvilken Stikelse det skal være. Jeg tillader mig derfor at anbefale Forslaget om et Udvalgs Nedsættelse.

Sage: Vi have her nylig haft en meget livlig Forhandling om Anvendelsen af Rigsdagens Tid og angaaende mulige Reforme, som kunde føre til kortere Møder. Det forekommer mig nu, at dette lille Lovforslag vel kunde magtes af Thinget, uden at der blev nedfat et særligt Udvalg, og jeg vil derfor haabe, at det ærede Medlem, naar han ikke har uovervindelige Grunde til at fastholde sit Forslag, vil tage det tilbage.

Berg: Det forekommer mig, at Erfaringen ofte taler for, at en Sag fremmes baade hurtigst og bedst ved at lade den gaa til et Udvalg. Jeg er heller ikke i den Stilling ligeoverfor dette Forslag, at jeg uden videre kan give det min Stemme gjennem alle 3 Behandlinger. Der følger ikke saa mange Oplysninger med Forslaget, at jeg tror, man kan gøre det; Sagen dreier sig om en ingenlunde ubetydelig Sum, og det kunde maasse misforstaaes, dersom man altfor let gled hen over en Bevilling af et saa stort Beløb uden at søge nærmere Oplysninger. Jeg anbefaler derfor det stillede Forslag om et Udvalgs Nedsættelse.

Bregendahl: Jeg skal dog herimod bemærke, at det jo dog ikke er nogen blivende

Foranstaltning, som Lovforslaget gaar ud paa, men en aldeles forbigaaende, og naar ærede Medlemmer sige, at de ikke have det fornødne Stof tilstede til at kunne danne sig et behørigt Overblik over de paagjældende Forhold, saa tør jeg ikke modsigge dette, hvad disse ærede Medlemmer angaaer, men jeg tror dog, at der for dem, som ville sætte sig ind i Sagen, foreligger Materiale nok dertil. Man har jo set de officielle Indberetninger om Størelsen af den Ulykke, der har ramt Derne paany, og der er en gammel Regel, som siger, at den, der giver hurtigt, giver to Gange. Derfor tror jeg, at det ikke blot i materiel Henseende, men ogsaa med Hensyn til at styrke Stemningen og Modet paa Derne vil være af særdeles Betydning, om Rigsdagen hurtig tager sin Beslutning i denne Sag. Det Pengeoffer, hvormed der fra Statskassens Side er Tale, er jo ikke større, end at det er til at overse, og jeg tror, at man efter det Stof, man har set officielt fremlagt, let kan danne sig en Mening om, at det, der her ydes, kun er et lidet Bidrag til at lette de Ulykker og den Trang, der er kommen tilstede derovre.

Poulsen: Maa jeg foreslaa, at Udvalget indskrænkes til kun at bestaa af 5 Medlemmer; det kunde muligens tjene til at fremme Sagen. Da jeg hørte en Udtalelse af det ærede Medlem, der selv anmeldte at have været Medlem af det i forrige Sæssion nedsatte Udvalg, hvilken Udtalelse gik ud paa, at han desuagtet har saa lidt Klarhed i Sagen, at han ikke kunde bedømme den, synes den Omstændighed, at man kommer ind i Udvalget, ikke at tjene til at komme ind i Sagen, og Medlemsantallet kunde derfor maasse passende indskrænkes til 5. Sagen slaar jo forøvrigt saaledes, at 1 af de 9 Medlemmer ialtsind ikke længere har Sæde i denne Sal, nemlig Generallieutenant Raasloff, som var Drdfører for Udvalget. Den Plads han har haft paa dette Sted, er jo besat med en Anden, og Udvalget kunde maasse ogsaa af den Grund uden Skade indskrænkes til 5 Medlemmer, hvilket vel ogsaa kunde tjene til Sagens hurtigere